

Joaquim Carbó

En Felip Marlot, els drons i els sensellar

Il·lustracions de Francesc Infante

I
La nit del lloro

He passat una mala nit, plena de malsons. La nit del lloro, com deien l'avi i el pare l'endemà d'haver dormit molt malament. Ara ja no ho diu ningú, això! Em pregunto com pot ser que un jove dinàmic i modern com jo pensi i digui coses de l'any de la picor, és a dir, tan antiquades.

I és que jo, en lloc d'heretar una torre amb jardí, una fàbrica, uns terrenys a la costa o un compte corrent tan ple d'euros que no me'ls pogués acabar mai, dels de casa només he rebut com a herència un seguit de frases fetes.

En més d'una ocasió m'havia preguntat d'on sortia aquesta expressió de la nit del lloro fins que vaig comprendre que ve d'una llegenda urbana,

una història que neix a partir d'algun fet real que passa de boca en boca i cadascú hi afegeix alguna cosa de collita pròpia, de manera que al final el que havia passat i el que s'explica s'assemblen com un ou a una castanya... Ves per on, ja no ho diu ningú, tampoc, això de l'ou i la castanya!

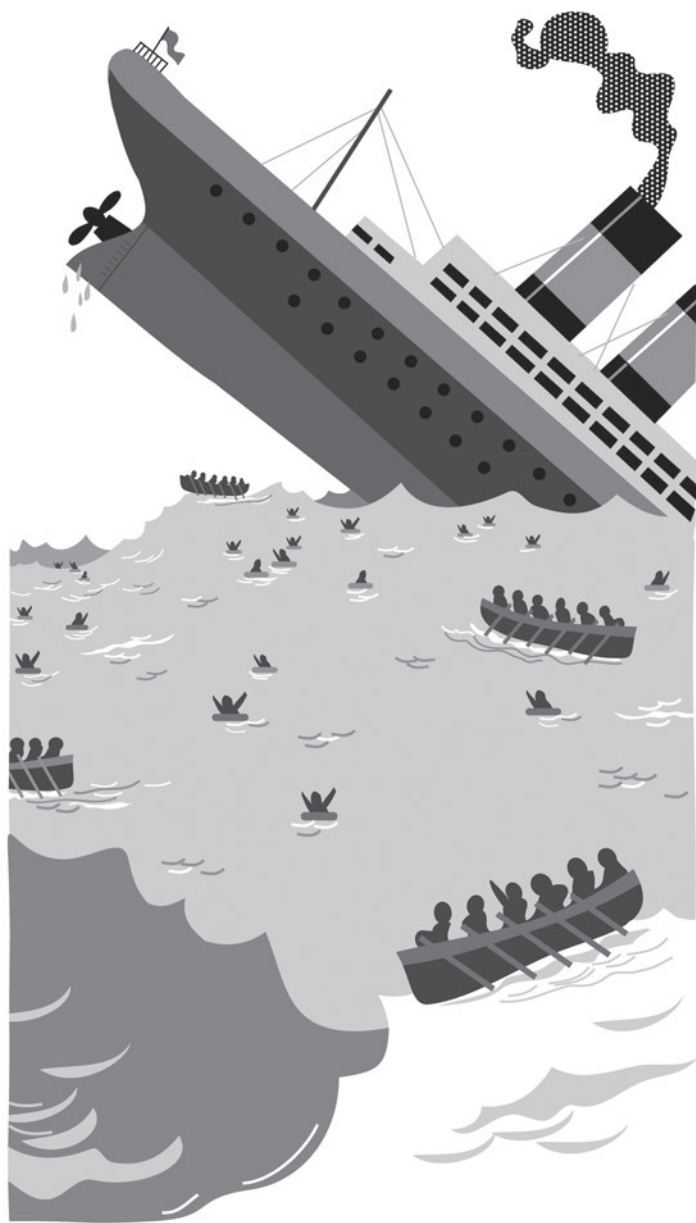
Ara, doncs, penso que he de comentar d'on se suposa que ve això de *passar la nit del lloro* amb la intenció que s'entengui que significa que no he dormit bé. Segons aquella llegenda urbana, procedeix d'un viatge en transatlàntic: un creuer. Per distreure els passatgers, que eren una colla de turistes desvagats, un de la colla es va disfressar de faquir per entretenir-los fent jocs de mans. Una nit, durant la seva actuació, se li va ocórrer agafar amb una mà la gàbia del lloro d'un dels tripulants i va assegurar a la concurrència que faria passar aquell ocell a una gàbia buida que tenia a l'altra mà. Va tapar les dues gàbies amb una tela fosca i després de comptar «Un, dos, tres...!», va manar al seu ajudant que disparés un tret amb una pistola de fogueig en el mateix instant que el vaixell xocava amb una mina que en el curs d'una guerra mig oblidada un dels bàndols havia llançat al mar amb la intenció de fer mal a algun vaixell enemic. Una mina, però, que quan s'havia fet la pau ningú no s'havia preocupat de pescar. El xoc, terrible, va obrir una via d'aigua i el vaixell es va començar a enfonsar lentament, tal

com havia passat feia uns quants anys amb el famós *Titanic*. Quina sorpresa més terrible! Quina por! Crits i gemecs. Tothom s'esforçava a abandonar el vaixell, que feia aigües per totes bandes: alguns, en una barca de salvament; d'altres, llançant-se al mar amb una jaqueta salvavides o nedant, els qui en sabien... Per sort, el telegrafista va tenir temps de demanar auxili i s'hi van acostar un parell d'helicòpters i un vaixell que navegava ben a la vora i que va enviar més barques, i tothom, passatge i tripulació, es va salvar. L'endemà, quan d'aquell vaixell ja gairebé no en quedava res, uns mariners que intentaven rescatar alguna cosa de valor abans de l'enfonsament definitiu van descobrir el pobre lloro del joc de mans ben arrapat a l'única de les xemeneies que encara sobresortia de l'aigua, amb les plomes socarrimades i a punt de ser engolit pel mar. L'ocell, quan el van salvar, en lloc de donar les gràcies, no parava de repetir «Quin joc de mans més bèstia!», perquè no podia deixar de pensar que tot l'esglai, el pànic, el cangueli, l'esverament i el terror que li havien fet passar en la pitjor nit de la seva vida formaven part del joc de mans en què l'havia fet participar aquell pobre faquir. D'aquí que es va fer popular la frase *passar la nit del lloro*, en record d'aquell pobre animal. Ja podeu entendre, doncs, que encara que avui això només ho diguin alguns vellets i jo mateix, que ho he sentit

dir tantes vegades a casa, només ho diem perquè se sàpiga que hem passat molt mala nit.

Tot i que, quan em vaig ajeure al llit amb el pijama ben posat, no em va costar d'agafar el son, he descansat poc i malament. Al llarg de tota la nit no he parat de tenir un malson recurrent i tan desagradable que només s'ha esborrat el parell de cops que m'he llevat perquè tenia la gola seca i havia d'anar a la cuina a beure uns glops d'aigua a raig d'aixeta. Però quan tornava al llit i m'ajeia, així que aclucava els ulls em tornava aquell malson, de sobte em trobava en una sala molt luxosa, ben guarnida i il·luminada, amb miralls i quadres monumentals a les parets. I jo no hi era tot sol, no, sempre s'hi acumulava molta gent tan ben vestida i empolainada que contrastava amb el meu aspecte de sempre, amb la roba de cada dia: els pantalons mal planxats, amb bosses als genolls, la camisa un pèl ratada, la jupa més aviat arrugada i les sabates amb les soles gastades de tant anar amunt i avall per la ciutat. Ep! Això sí, tot molt vell però net, que no soc dels que estalvia el sabó, jo!

El públic d'aquella sala, del qual jo formava part sense saber ben bé com m'ho havia fet perquè m'hi deixessin entrar, es veia d'una hora lluny que no era la gent senzilla, normal i corrent que acostumo a tractar. Tots plegats sèiem, en unes còmodes poltrones, a banda i banda d'un llarg passadís al

bell mig del qual, com si es tractés d'una desfilada de models, hi havia una plataforma per on no paraven de circular tota l'estona, com si s'exhibissin, una tropa de personatges tan tronats i espellifats que es veia d'una hora lluny que no eren actors disfressats de pobre, sinó que formaven part d'un autèntic i desgraciat conjunt urbà d'indigents, pòtols, mendicants, pidolaires i captaires. Tots plegats caminaven amb la mateixa naturalitat de les models quan s'exhibeixen a les passarel·les de la moda més sofisticada. Asseguraria que tot semblava tan real que fins i tot desprenien cert tuf de pobrissalla, de misèria, de brutícia. El cas és que el públic els aplaudia més fort com més tronats anaven i més fortor desprenien, és a dir, com més miserables semblaven. Puc assegurar que no entenia res de res, jo. Tot plegat era tan absurd i patètic, i em semblava tan poc real, que m'he pessigat per saber que no era un somni.

Així, un cop que m'he pessigat més fort del compte, m'he tornat a despertar i he pogut comprovar que aquella desfilada sí que ho era, un somni, perquè en lloc d'una sala tan sumptuosa em trobava ben estirat al meu llit, dins el qual m'havia ficat pel mateix forat que havia deixat obert el matí anterior. La tranquil·litat, però, ha durat molt poc perquè m'he tornat a adormir de seguida i immediatament he recuperat el somni al mateix punt

que l'havia deixat, i m'he tornat a trobar en aquella sala en què, contrastant amb l'actitud de tota la concurrència, estava tan incòmode i fora de lloc que si no hagués estat perquè em sentia clavat a la poltrona hauria fugit per perdre de vista aquell espectacle tan lamentable.

Ara que, després de la dutxa de cada matí, estic ben despert, no paro de retreure'm la meva passivitat, és a dir, la falta de reacció davant aquella situació. La meva obligació com a bon ciutadà m'hauria d'haver portat a enfilar-me a la poltrona i reclamar l'atenció de tothom a crits per increpar-los per l'organització d'un acte tan trist i preguntar-los si no els feia vergonya assistir-hi i fins i tot aplaudir aquella desfilada tan llastimosa, quan el que calia era interessar-se per aquella pobrissalla, intentar d'ajudar-los, preguntar què els feia falta, buscar solució als seus gravíssims problemes... Però, tot seguit, em disculpo a mi mateix perquè sé que un somni és un somni i que el que hi passa no depèn de la voluntat del somiador. Hi ha qui somia que vola com un ocell, o que li ha tocat la rifa, o que fa pam i pipa a aquell veí que no el deixa viure tranquil, o que participa en un partit de bàsquet americà i només fa un metre i mig d'alçària... Però, tot i que ho sé, no puc deixar de retreure'm que, per més que sigui un somni, no he tingut prou empenta per plantar cara i cantar-los les quaranta.

Val a dir que l'aplaudiment més fort d'aquell públic tan especial, insensible i indiferent a la gent que s'ho passa tan malament se l'ha emportat una mena de pòtol molt pollós, tronadíssim, desdentegat, brut i espellifat, amb uns cabells llargs, greixosos i despentinats, que caminava amb l'ajut d'un bastó fastigós tot arrossegant per terra un sarró dins el qual devia transportar totes les seves pertinences: uns quants cartons, una mica de roba, un rosegó de pa, unes sabates tant o més velles que les que calçava, uns mocadors bruts i pudents, i alguns records d'una altra època més feliç: aneu a saber si una carpeta amb fotografies ratades d'una família que no sap ni tan sols on para. Terrible! Tan terrible que les esgarrifances que m'han sacsejat m'han tornat a despertar.

Per sort, la claror que entrava pel finestró mal ajustat m'ha fet saber que ja era l'hora de llevar-me, cosa que m'ha confirmat una mirada al rellotge de la tauleta de nit. No cal dir que el primer que he fet ha estat córrer a dutxar-me amb aigua ben freda per esbargir cabòries i treure'm de sobre tot allò que em preocupava. I, tot seguit, m'he fet un cafetó que m'he empassat tan calent que he estat a punt d'escaldar-me la llengua.

Un cop m'he refet, rodejat de tots els meus mobles, tan senzills com còmodes, m'he sentit protegit per aquelles quatre parets mal pintades però

que estimo molt perquè són el meu món. M'he assegut a la meva cadira giratòria, davant la taula del meu despatx, i m'he posat a pensar. Perquè en aquell moment no sabia ben bé què em passava. Em sentia entristit i emocionat, però no sabia per què. L'aigua freda de la dutxa m'havia tornat al meu món de cada dia i es pot dir que no recordava què era el que m'havia trasbalsat tant.

De mica en mica he recordat aquell malson tan terrible, la desfilada de pobres que feia les delícies d'un públic ric i entusiasmats. Quin contrasentit! Com podia ser que el meu cervell fos capaç d'imaginar, ni que fos en somnis, una cosa tan horrorosa?

Aviat ho he sabut perquè tot seguit he recordat com vaig acabar el dia d'ahir. Només he hagut de fer una mica de memòria...